

# Dániel könyve – Százhetvenkilenc

## *Az éjféli kiáltás és Róma prófétai szerepe: az utolsó napok leleplezése Dániel könyvében*

Jeff Pippenger  
2024-04-09

Most szent földön járunk, Dániel könyvének szempontjából, mert elérkeztünk azokhoz a versekhez, amelyek a száznegyvennégyezer számára az Éjféli Kiáltást jelképezik. Ezek a versek azonosítják továbbá a felemelt zászló hordozóinak elpecsételését is. Ezek azok a versek, amelyek Dániel könyvének az utolsó napokra vonatkozó, felnyitott részét alkotják, és Dánielnek Jézus Krisztus kijelentéséről szóló megfogalmazását képviselik, amely akkor nyitattik fel, amikor „közel az idő”, közvetlenül azelőtt, hogy a kegyelemidő a tizenhatodik versben lezárul.

Róma az, amely megalapozza a látomást, amint azt a tizenegyedik fejezet tizenegyedik verse ábrázolja; ezért fontos, hogy a tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő szakaszon haladva alaposan szemügyre vegyük Rómát, mert ahol „nincs látomás, elvadul a nép”, és ha nem hiszitek Ézsaiás hetedik fejezetének nyolcadik és kilencedik versét, „bizony nem maradtok meg.”

Uriah Smith legalább négyszer hivatkozik egy prófétai szabályra Daniel and the Revelation című könyvében. E szabály szerint egy prófétai hatalom a próféciában mindaddig nincs azonosítva, amíg „kapcsolatba” nem kerül Isten népével. Első alkalommal ezt Babilon prófétai bizonyágtételbe való bevezetésével összefüggésben tárgyalja.

„Az értelmezés egyik nyilvánvaló szabálya, hogy a nemzeteket akkor kereshetjük a próféciában megemlítve, amikor oly mértékben kapcsolatba kerülnek Isten népével, hogy említésük szükségessé válik a szent történelem feljegyzéseinek teljessé tételéhez.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Smith még legalább három más alkalommal foglalkozik ezzel a szabállyal, és mindhárom esetben a zsidók „szövetségére” mutat rá, ám az egyik hivatkozásban úgy azonosítja a szövetség beteljesedését, hogy az Kr. e. 162-ben történt, míg a másik két hivatkozás egyetért a modern történészekkel, akik a zsidók és Róma közötti „szövetség” beteljesedését Kr. e. 161-re teszik.

„Fölösleges emlékeztetni az olvasót arra, hogy a földi kormányzatok mindaddig nem kerülnek bevezetésre a próféciában, amíg valamiképpen kapcsolatba nem kerülnek Isten népével. Róma a híres zsidó szövetség révén Kr. e. 161-ben került kapcsolatba a zsidókkal, Isten akkori népével. 1 Makkabeusok 8; Josephus: A zsidók története, 12. könyv, 10. fejezet, 6. szakasz; Prideaux, II. köt., 166. o. Ám hét évvel ezt megelőzően, vagyis Kr. e. 168-ban Róma meghódította Macedóniát, és azt birodalma részévé tette. Róma tehát éppen akkor kerül be a próféciába, amikor a kecskebak legyőzött macedón szarvából kiindulva új hódításokra indul más irányokba. Ennélfogva úgy jelent meg a prófétának, illetve ebben a próféciában helyesen úgy lehet róla beszélni, mint amely a kecskebak egyik szarvából jön elő.” Uriah Smith, Dániel és a Jelenések könyve, 175.

De Smith azt is állítja, hogy Kr. e. 162 volt.

„Ugyanennek a hatalomnak a Szentföldön is meg kellett állnia, és fel kellett emészténie azt. Róma Kr. e. 162-ben szövetség útján kapcsolatba került Isten népével, a zsidókkal; ettől az időponttól fogva kiemelkedő helyet foglal el a prófétai időszámításban. Júdea fölött azonban tényleges hódítás útján csak Kr. e. 63-ban szerzett fennhatóságot; mégpedig a következő módon.” Uriah Smith, *Daniel és a Jelenések*, 259.

És amikor harmadszor utal erre az eseményre, ismét Kr. e. 161-et mond.

„Miután a próféta a birodalom világi eseményein végigvezetett bennünket a hetven hét végéig, a 23. versben visszavezet bennünket arra az időre, amikor a rómaiak a zsidó szövetség által közvetlen kapcsolatba kerültek Isten népével, Kr. e. 161-ben; ettől a ponttól pedig az események egyenes vonalán vezet tovább bennünket az egyház végső diadaláig és Isten örökkévaló országának felállításáig. A zsidók, akiket a szíriai királyok súlyosan elnyomtak, követséget küldtek Rómába, hogy a rómaiak segítségét kérjék, és velük „barátsági és szövetségi szövetségre” lépjenek. 1 Makkabeusok 8; Prideaux, II, 234; Josephus: *A zsidók története*, 12. könyv, 10. fejezet, 6. szakasz. A rómaiak meghallgatták a zsidók kérését, és a következő szavakkal megfogalmazott rendeletet adtak nekik:—”

„A szenátus határozata a zsidó nemzettel kötendő segítségnyújtási és barátsági szövetség tárgyában. A rómaiak fennhatósága alatt állók közül senkinek sem lesz megengedve, hogy háborút viseljen a zsidó nemzet ellen, sem hogy segítséget nyújtson azoknak, akik ezt teszik, akár gabona, akár hajók, akár pénz küldésével; és ha a zsidók ellen támadás történik, a rómaiak képességük szerint segítségükre lesznek; viszont, ha a rómaiak ellen történik támadás, a zsidók nyújtanak nekik segítséget. És ha a zsidók úgy kívánják, hogy e segítségnyújtási szövetséghez valamit hozzáadjanak vagy abból elvegyenek, az a rómaiak közös beleegyezésével történjék. És bárminemű ilyen módon tett kiegészítés érvényben maradjon.” „Ezt a határozatot” — mondja Josephus — „Eupolemus, János fia, és Jason, Eleázár fia írta le, amikor Júdas volt a nemzet főpapja, és testvére, Simon a hadsereg vezére. És ez volt az első szövetség, amelyet a rómaiak a zsidókkal kötöttek, és ily módon intézték azt.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271.

Nem az én feladatom megmagyarázni, miért hivatkozott Smith Kr. e. 162-re, azon feltételezésemen kívül, hogy ez sajtóhiba volt. Lényegem abban áll, hogy rámutassak arra a hangsúlyra, amelyet arra helyez, amit ő „az értelmezés nyilvánvaló szabályának” nevez, miszerint „arra számíthatunk, hogy a nemzetek akkor kerülnek említésre a próféciaiban, amikor oly módon kapcsolódnak Isten népéhez, hogy említésük szükségessé válik a szent történelem feljegyzéseinek teljessé tételéhez.” Amikor Smith ezt a szabályt hangsúlyozza, azonosítja, hogy Róma a huszonharmadik versben említett „szövetségnél” kapcsolódott össze Isten népével Kr. e. 161-ben, ám Smith azt is megállapítja, hogy Róma először Kr. e. 200-ban jelenik meg a prófétai elbeszélésben, vagyis harminckilenc évvel Kr. e. 161 előtt.

„Most új hatalom lép színre: — „néped rablói”; szó szerint, mondja Newton püspök, „néped összetörői”. Távol, a Tiberis partjain, egy királyság táplálta magát nagyraavagyó tervekkel és sötét szándékokkal. Eleinte kicsiny és gyenge volt, de csodálatos gyorsasággal növekedett

erőben és életerőben; óvatosan kinyújtotta karját itt is, ott is, hogy próbára tegye erejét, és megvizsgálja harcias karjának szilárdságát, mígnem hatalmának tudatára ébredve bátran felemelte fejét a föld nemzetei között, és legyőzhetetlen kézzel ragadta magához ügyeik kormányrúdját. Ettől fogva Róma neve ott áll a történelem lapjain, arra rendelve, hogy hosszú századokon át irányítsa a világ ügyeit, és hatalmas befolyást gyakoroljon a nemzetek között mind az idők végéig.”

„Róma megszólalt; és Szíria, valamint Macedónia álmképének arculatán hamarosan változás mutatkozott. A rómaiak közbeléptek Egyiptom ifjú királyának érdekében, eltökélve, hogy megóvják őt attól a pusztulástól, amelyet Antiochus és Philipposz tervezett számára. Ez Kr. e. 200-ban történt, és a rómaiaknak ez volt az egyik első jelentős beavatkozása Szíria és Egyiptom ügyeibe.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Róma először Kr. e. 200-ban jelenik meg a prófétai elbeszélésben, és ez a bevezetés a tizennegyedik versben Dániel egész könyvében a Rómára vonatkozó legjelentősebb utalás, mert éppen ez a vers határozza meg Rómát mint azt a jelképet, amely megalapozza a látomást. Hogy Smith miként hangsúlyozhatott egy ilyen prófétai szabályt, majd idézhette Kr. e. 161-et, miközben Kr. e. 200-at is azonosította azzal az időponttal, amikor Róma hatalma „bevezetésre került”, az nem olyan kérdés, amelyet meg kívánok oldani. Ha volna olyan kérdésem, amely megoldásra szorul, az az volna, hogy a Smith által meghatározott szabály érvényes-e vagy sem. Ha érvényes, akkor amellet érvelnék, hogy a tizennegyedik versnek kapcsolatban kell állnia a zsidókkal, mégpedig oly módon, amely a Kr. e. 161-es szövetséget megelőzően történt.

Úgy értem, hogy a tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjedő szakasz olyan történelmet azonosít az utolsó napokban, amikor a pápai Róma betör a prófétai történelembe, és ezt az Egyesült Államokkal összefüggésben teszi, amely abban a történelemben Isten népe. Mivel Jézus a véget mindig a kezdettel szemlélteti, a Kr. e. 200. évnek, amikor a pogány Róma belépett a történelembe, kapcsolatban kell állnia Isten népével abban a történelemben. Ezért egyetértek Smith szabályával, még akkor is, ha ő a Kr. e. 200. évben nem talált közvetlen kapcsolatot Róma és a zsidók között.

A tizennegyedik és tizenkettedik versek a Kr. e. 217-ben lezajlott rafiai csata győzelmét és következményeit azonosítják; e csatát a III. Antiochosz Megasz, vagyis „a Nagy” vezette Szeleukida Birodalom, valamint a IV. Ptolemaiosz Philopatór király vezette egyiptomi Ptolemaioszi Királyság vívta. Ez a csata a Koilé-Szíria (Dél-Szíria) és Dél-Palesztina feletti uralomért folytatott küzdelem során zajlott, amelyek a Ptolemaioszi és a Szeleukida királyság között vitatott területek voltak. IV. Ptolemaiosz Philopatór rafiai győzelme lehetővé tette számára, hogy egy ideig fenntartsa uralmát Koilé-Szíria és Dél-Palesztina felett.

A tizenhét évvel később, Kr. e. 200-ban bekövetkezett pánioni csata, amelyet a Pánion-hegyi csataként vagy paneasi csataként is ismernek, a III. Antiokhosz király vezette Szeleukida Birodalom és az V. Ptolemaiosz király vezette Egyiptomi Ptolemaioszi Királyság között zajlott.

Harmincegy évvel később, Kr. e. 167-ben a makkabeus felkelés, a zsidó vallási gyakorlatok elfojtására és a hellenisztikus kultúra ráerőltetésére irányuló szeleukida birodalmi törekvések elleni zsidó lázadás, Júdea vidékének egy kisvárosában, Modeinben kezdődött, a mai Izrael területén.

A szóban forgó esemény a hírhedt görög szeleukida uralkodóhoz, IV. Antiochosz Epiphanészhez kapcsolódott, aki szigorú hellenisztikus gyakorlatokat kényszerített a zsidó lakosságra, beleértve a zsidó vallási szertartások betiltását és a jeruzsálemi Templom megszenteltetését. Rendeletei kikényszerítése érdekében Antiochosz képviselőket küldött különböző városokba és falvakba, hogy a zsidó lakosokat parancsainak való engedelmességre kényszerítsék.

Modeinben a szeleukida tisztviselők egyike azért érkezett, hogy érvényt szerezzen a király rendeletének, és felszólítsa a zsidó lakosokat a pogány szertartásokban való részvételre és a görög isteneknek bemutatott áldozatokra. Egy idős zsidó pap, Mattatiás, megtagadta az engedelmességet a parancsnak, és megölt mind egy zsidót, aki előlépett, hogy bemutassa az áldozatot, mind pedig a szeleukida tisztviselőt. Mattatiásnak és családjának ez az ellenszegülő tette jelezte a szeleukida uralom elleni makkabeus felkelés kezdetét.

Mattatiás és öt fia, köztük Júdás Makkabeus, a hegyekbe menekült, és gerillaháborút kezdett a szeleukida erők ellen. A felkelés végül erőre kapott, és egyre szélesebb támogatásra talált, ami a szeleukidák elleni katonai győzelmek sorozatához vezetett.

A Kr. e. 167-ben Modeinban történt események fordulópontot jelentettek a zsidó történelemben, mivel a Makkabeus-felkelés kezdetét, valamint a vallásszabadságért és a függetlenségért folytatott küzdelmet jelezték az idegen uralommal szemben. A jeruzsálemi második templom újbóli felszentelése, amely a Hanuka során megünnepeelt történelmi eseményt jelöli, Kr. e. 164-ben történt, három évvel a huszonharmadik vers „szövetsége” előtt.

Miután a Makkabeusok visszafoglalták Jeruzsálemet és a Templomot, megtisztították a Templomot a pogány beszennyeződésektől, és visszaállították azt rendeltetésszerű vallási használatára. A hagyomány szerint csak egyetlen korsó megszentelt olajat találtak, amely csupán egy napra volt elegendő ahhoz, hogy a menórát égve tartsák. Valójában azonban ennek az eseménynek nincs egyetlen kortárs történelmi tanúbizonysága sem, és a zsidó mese csak a hatodik században jelenik meg az irodalomban. White testvérnő a hitehagyott zsidó egyházat a katolikus egyházzal hasonlítja össze, különösen hangsúlyozva, hogy mindkét egyház emberi szokásokra és hagyományokra alapozza a vallást. Miként a pápai egyház történetében található számos különféle koholt csoda esetében, úgy az az elbeszélés is, hogy az egynapi olaj nyolc napig kitartott, minden történelmi tanúbizonyságot nélkülöz.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik verse azonosítja a negyvenedik vers három csatájának elsőjét, amelyeket korábban a hidegháború három csatájaként, valamint három helyettesítő háborúként azonosítottam. Egy testvérnő megkérdőjelezte, hogy az ukrainai háborút, amely e három háború közül a második, hidegháborúkként határozom meg, mivel helyesen rámutatott arra, hogy bőséges volt a halál és a pusztítás. Amit korábbi írásaimban a „hidegháború” három csatájaként határoztam meg, azt e kifejezésekkel azért jelöltem, hogy különbséget tegyek e három csata és a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadja történelme során bekövetkező három világháború között. E három háború helyettesítő háború, és ekként is lettek meghatározva.

E cikkekben ezentúl azt a három csatát „a negyvenedik vers három csatájaként”, illetve helyettesítő háborúkként fogom azonosítani, hogy megszüntessem azt az ellentmondást, amely egy forró háborút hidegháborúként azonosít. Meghatározásom szerint a negyvenedik vers három csatája nem foglalja magában az 1798-as csatát, noha az a negyvenedik vers részét képezi, hanem csak azt a három csatát, amelyek a vég idejétől, 1989-től a negyvenegyedik vers vasárnapi törvényéig terjednek. E három csata helyesebben helyettesítő háborúkként azonosítható, amelyek az északi király és a déli király közötti hadviselés összefüggésében mennek végbe; a negyvenedik vers történetében ezek a katolicizmus (az északi király) és a kommunizmus (a déli király) közötti hadviselést jelképezik.

E három csata közül az első a katolicizmus kommunizmus felett aratott, 1989-es győzelmét azonosítja, amikor a pápaság proxy hadseregével, amelyet az Egyesült Államok képviselt, összefogva 1989-ben elsöpörte a Szovjetuniót, noha Oroszország, a fej (vagy „erőd”), állva maradt. A jelenlegi ukrajnai háború ismét a katolicizmus és a kommunizmus közötti ütközet, amelyben a pápaság az ukrán kormányt használja proxyjaként Oroszország ellen, a pápaság korábbi proxy hatalmának, az Egyesült Államoknak, valamint a globalista nyugati világ többi részének támogatásával együtt. Ezt a háborút a tizenegyedik és tizenkettedik versek ábrázolják, és azt jelzi, hogy a kommunizmus (Oroszország) győzedelmeskedni fog a katolicizmus felett.

A három helyettesítő csata közül a harmadikat a tizenötödik vers ábrázolja, mint a paniumi csatát. A csata a ptolemaioszi királyság (a déli király) és a szeleukida királyság (az északi király) között zajlott. Abban a csatában a katolicizmus helyettesítő hadserege ismét az Egyesült Államok.

Az első csatában, 1989-ben, az Egyesült Államok republikánus szarvának megbízott hadseregét a pápaság arra használta fel, hogy ledöntse a Szovjetunió politikai szerkezetét, miközben annak fejét (Oroszországot) épségben hagyta. A második csatában, amely az ukrajnai háború, a nácik megbízott hadseregét Oroszország legyőzi. A harmadik csatában az Egyesült Államok, a pápaság megbízott hadserege, ismét legyőzi a dél királyát.

A három csata az „Igazság” ismertetőjegyét viseli, s az első és az utolsó csatát az Egyesült Államok győztes helyettesítő hadserege vívja meg. Az első csatában a dél királyának feje sértetlen maradt, a harmadik csatában pedig az Egyesült Államok helyettesítő hadserege a dél királyának fejévé lesz. A második helyettesítő hadsereg egyúttal a pápaság helyettesítő hadserege is volt a második világháborúban. Mindkét esetben a náciizmus helyettesítő hadserege vereséget szenvedett, illetve vereséget fog szenvedni. A pápaság a tizenhatodik vers előtt teljesen leigazza minden ellenségét, amikor a hármass szövetség megvalósul.

„Ptolemaiosz [Putyin] nélkülözte azt a körülményt, amely győzelmének helyes felhasználásához szükséges lett volna. Ha sikerét továbbvitte volna, minden valószínűség szerint az egész Antiochosz-féle királyság urává lett volna; de mivel megelégedett csupán néhány fenyegetéssel és néhány megfélemlítéssel, békét kötött, hogy átadhassa magát állatias szenvedélyei zavartalan és féktelen kielégítésének. Így, miután legyőzte ellenségeit, bűnei győzték le őt, és megfélemlítve a nagy névről, amelyet megalapíthatott volna, idejét lakomázással és kicsapongással töltötte.”

„Szívét felfuvalkodottá tette sikere, ám attól távolról sem erősödött meg; mert az a gyalázatos mód, ahogyan azzal élt, saját alattvalóit lázadásra indította ellene.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Putyin győzelmének végét jelző második tanú Júda déli királyságának Uzzijás királyában található, akinek szíve katonai győzelmei miatt szintén felfuvalkodott, és ezután — miként Ptolemaiosz is — arra törekedett, hogy a szentélyben a papok munkáját végezze, ezért leprával sújtatott, és azonnal eltávolított a hatalomból. Putyin ukrainai háborúban aratott győzelme kezdetét jelöli végének mint a dél királyának (az ateizmus királyának). Végét a negyvenedik vers prófétai dél királyának (Franciaország) kezdete előképezte, amely egy olyan forradalmat azonosított, amely megdöntötte a vezetést, miként az Ptolemaiosszal is történt. Putyin végét a Szovjetunió végével is szemléltette, amikor a vezető (Gorbacsov) feloszlatta a Szovjetuniót, és azonnal állást vállalt az Egyesült Nemzeteknél, az utolsó napok ateizmusának, a dél királyának globalista jelképénél. Putyin ukrainai győzelme után Napóleon waterlooi alakja is előképezi őt, valamint az azt követő száműzetés; továbbá Uzzijás király, leprájával és az azt követő száműzetéssel, valamint Ptolemaiosz részeg végzete és a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett vége is.

Pánium csatája Kr. e. 200-ban zajlott le, és éppen abban az esztendőben Róma nyíltan beavatkozik a történelembe. Beilleszkedése a prófétai elbeszélésbe megelőzi Jeruzsálemnek a tizenhatodik versben ábrázolt meghódítását, amely Kr. e. 63-ban teljesedett be, abban az időben, amikor kijelentette, hogy ő az egyiptomi gyermek-király védelmezője. A negyvenedik vers harmadik csatájában, amely az északi és a déli királyokat érinti, a pápaság ismét be fog avatkozni a történelembe, úgy téve, mintha Oroszország oltalmazója volna. Ugyanebben az időben Seleucus az előképben legyőzte Ptolemaioszt Pánium csatájában, ezzel azonosítva, hogy az Egyesült Államok, a pápaság helyettes hadserege a negyvenedik vers első és utolsó csatáiban, legyőzi „Egyiptomot” (a déli királyt).

Kr. e. 200-ban jelképesen a pápaságot találjuk, amint Tírusz paráznája elkezd énekelni paráznaságának énekeit a tizenhatodik vers vasárnaptörvényénél megvalósuló hármasság előtt. Ugyanakkor az Egyesült Államok felülkerekedik az Egyesült Nemzeteken, s ezáltal megszilárdítja helyzetét mint a tíz király első számú királya. A hármasság minden olyan dinamikája, amely a vasárnaptörvényénél teljesedik be, a tizenhatodik vers előtt rendeződik.

A sárkány hatalmának politikai szerkezete, amelyet az Egyesült Nemzetek képvisel, a tizenhatodik vers szerint beleegyezik abba, hogy politikai szerkezetét átadja a fenevadnak; de mielőtt ezt megtenné, a pápaság meghódítja a sárkány vallását. A pogányságnak ismét el kell távolíttatnia. A protestantizmus eltávolíttatott a Reagan-években, a negyvenedik vers első csatájában, és az utolsó republikánus elnök idején a sárkány vallása is alá lesz vetve a katolicizmus vallásának, miként az 508. évben történt. Annak a folyamatnak a kezdete, amely minden vallási ellenállás eltávolítására irányul azzal szemben, hogy a pápaság a trónra helyeztessék, a Reagan-években volt, és a Trump-években ér véget. A hitehagyott protestantizmus katolicizmussal szembeni ellenállása a negyvenedik vers első csatájában távolíttatott el, és a spiritualizmus ellenállása a negyvenedik vers utolsó csatájában fog eltávolíttatni.

Ugyanebben az emberi események bonyolult kölcsönhatásában a hitehagyott protestantizmusnak meg kell szilárdítania magát mint vallási és politikai hatalmat a Jelenések tizenhetedik fejezetének tíz királya fölött. Így a paniumi csata azt az időpontot jelöli, amikor az Egyesült Államok felülkerekedik az Egyesült Nemzeteken, közvetlenül a tizenhatodik vers vasárnaptörvénye előtt.

A prófécia egyik megalapozott szabálya, hogy a sárkánynak, a fenevadnak és a hamis prófétának mindegyiknek megvannak a maguk sajátos prófétai jellemzői. E prófétai jellemzők egyike az, hogy a fenevad (a katolicizmus) prófétailag mindig Róma városában helyezkedik el. A hamis próféta prófétailag mindig az Egyesült Államokban helyezkedik el. A sárkány esetében azonban annak a prófétai helynek az a jellegzetessége, hogy az mindig változik. A sárkány a mennyben kezdte, azután az Éden kertjébe jött, végül pedig a sárkány Egyiptomban található.

Szólj, és mondd: Így szól az Úr Isten: Íme, ellened fordulok, fáraó, Egyiptom királya, te nagy sárkány, aki folyóid közepette heversz, és ezt mondod: Az én folyóm az enyém, és én magamnak szereztem azt. Ezékiel 29:3.

A sárkány prófétai helye áthelyeződik. János idejében a sárkány székhelyét, amely a trónját jelképezi, Pergámonban azonosították.

A pergamumi gyülekezet angyalának pedig írj meg: Ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van: Tudom a te cselekedeteidet, és hogy hol lakol, ott, ahol a Sátán királyi széke van; és ragaszkodol az én nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet még azokban a napokban sem, amelyekben Antipás, az én hű tanúm, megöletett közöttetek, ott, ahol a Sátán lakik. Jelenések 2:12, 13.

A pogány Róma gyakorlata az volt, hogy mindazon pogány istenségeket, amelyekkel kapcsolatba került, visszavitte Róma városába, és a Pantheon templomban ábrázolta őket. Ezért jegyzi fel Dániel, hogy „szenthelyének helye levettetett”. A pogány Róma szenthelyének helye Róma városa volt, amelyet Konstantin i. sz. 330-ban vetett le, de az a szenthely, amely Rómában volt, a Pantheon templom volt; a Pan-Theon jelentése: „az összes isten temploma”. A rómaiak a Sátán székhelyének helyét Pergamonból a Pantheon templomba helyezték át. White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy a pogány Róma a sárkány.

„Így tehát, miközben a sárkány elsődlegesen a Sántát jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma jelképe.” The Great Controversy, 439.

A pogány Róma tíz nemzetre oszlott, és Franciaország lett a déli király, amikor a francia forradalom idején bevezette Egyiptom ateizmusát. 1917-re a sárkány Franciaországból Oroszországba helyeződött át. A tizedik vers 1989-et jelképezi, a tizenegyedik és tizenkettedik versek pedig a „határvidék” csatáit (Ráfia és Ukrajna), Panium csatája pedig azt a harmadik lépést jelképezi, amelyet a pápaság a tizenhatodik versben visz véghez, miközben megszilárdítja a hármas uniót. Ez a negyvenedik vers rejtett történetét jelképezi.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Amikor Jézus Cézarea Filippi [Panium] vidékére érkezett, megkérdezte tanítványait: Kinek mondanak engem az emberek, az Emberfiát? Ők pedig így feleltek: Némelyek Keresztelő

Jánosnak; mások Illésnek; ismét mások Jeremiásnak, vagy a próféták egyikének. Ő ezt mondta nekik: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, ezt mondta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig felelvén, ezt mondta neki: Áldott vagy, Simon, Jónás fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is. Ekkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő Jézus, a Krisztus. Ettől fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletnie, és a harmadik napon feltámadnia. Máté 16:13–21.